



Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

ANUL II.

Nr. 22

SIBIU,
31 Maiu
1931.

Supliment la foala „Lumina Satelor“ | Un număr din foale costă: Lei 2·50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Leu.

Spicuri din scriurile Sf. Părinți

Ce spun sf. Părinți despre focul Duhului Sfânt.

„Foc am venit
să arune pe
pământ“.

Urmează o fiule Mariei, cei ce se ședea la picioarele lui Isus, și se înfierbântă de lacrimile cele ce curgeau din ochii ei, către dragostea Domnului; urmatu-i ai ei o fiule? Urmează-i, cătră nimic alta uitându-te decât către acela ce a zis: Foc am venit să pun, și ce aș fi voit, dacă acum s'a aprins! (Luca 12, 49).

Că acesta este focul Duhului care aprinde inima: căci focul cel nematerialnic și dumnezeesc, pre sufletele luminează cu adevărat, și le ceară din lăuntru ca pe aurul cel curat din topitorie; pre răutate însă o topește ca pe niște tresti și spini; că Dumnezeul nostru foc mistuitor este, dând izbândire în focul văpăi celor ce nu ascultă de evanghelia lui.

Focul acesta a lucrat între apostoli când grăia cu limbi de foc; focul acesta a strălucit împrejur prin slavă pe Pavel, mintea lui o a luminat, iar pre simțirea vederii o a înegrat. Focul acesta s'a arătat lui Moisi în rug; focul acesta în chip de car a răpit pe Ilie; pre lăzarea focului acestuia arătându-o fericitului David zicea: »Cearcă-mă pe mine Doamne și îspitește-mă aprinde răunchii mei și inima mea«; focul acesta înfierbântă înima lui Cleopa și a celui ce era împreună cu el, când le grăia lor Mântuitorul pre cale după înviere; focul acesta face mintea curată, neîncetat să vază minunile lui Dumnezeu, după cela ce zice: descopere ochii mei și voi cunoaște minunile din legea ta.

Deci acest foc diavolilor este îngrozitor, răutății arzător, a-l învierei putere, a-l nemurirei lucrare, sufletelor sfintilor luminare, a-l cuvântătoarelor puterii întărire. Acest foc ne rugă să ajungă și la noi, ca totdeauna întru lumină umbărât, să ne împiedecăm.

Știu foc curățitor: Hristos a venit să-l pună pe pământ, foc topitor este acesta al ma-



teriei și a-l relei deprinderi: carele și voiește că mai în grabă a se aprinde, că dorește graba facerii de bine, fiindcă și cărbuni aprinși de foc dă nouă spre ajutor. »Că ai cărbuni aprinși de foc, șezi pe ei: aceștia vor fi tăie ajutor! (Isaia 47, 14).

(Sf. Vasile cel mare).

Focul și ogorul.

Și precum adeseori nu se poate curăță pământul unui ogor din pricina multimei pălămidei, a spinilor și a buruienilor până ce i se dă foc; aşa multă vreme nu s'a putut cunoaște și privi nici nobleță sufletului nostru, până ce a venit sf. Duh, a lucrat ogorul sufletului nostru, l-a curățit cu focul Duhului și l-a făcut propriu de a primi sămânța cea cerească. (Sf. Ioan Gură de aur).

„Duhul să nu-l stingeți“.

Sf. Ioan Gură de aur sălcuind cuvintele ap. Pavel »Duhul să nu-l stingeți«, (1 Tes. 5, 18), spune următoarele:

De vreme ce viața aceasta este noapte și întuneric, pentru aceasta Dumnezeu ne-a dat nouă ca o făclie, pe Duhul cel Sfânt ca să ne luminăm și să umblăm, adecă pe darul sfântului Duh; făclia aceasta dar, și darul sf. Duh, alții cu adevărat o au făcut mai luminătoare, prin faptele cele bune, iar alții o au stins prin nelăzarea faptelor bune, precum fecioarele acelea cinci nebune, care au lăsat candelele lor fără de untdelem.

Pentru aceasta zice aicea Pavel: Duhul să nu-l stingeți, adecă pe darul sf. Duh să nu-l stingeți, care l-ați luat prin sf.

botez, înhideți, zice, o creștinilor, ușile casei voastre adecă simțirile trupului vostru, ca să nu intre prin aceste uși și simțiri ale voastre Duhul păcatului, și să stingă candela și darul Duhului. Nu puneti asupra Darului acesta al Duhului țărâna și cenușe, adică țărâna și cenușa patimilor grijilor lumești ca să nu se stingă, ci mai ales adăugați astăzare și lemne scânteii și suflând cu osârdie și cu dra-

goste, aprindeți-o în văpăie mare.

Flacăra Duhului o stinge viața cea necurată, căci precum de ar turna cineva în o candelă apă, sau țărâna, stinge lumina, sau de nu ar turna nimic din acestea, ci singur untdelemn ar lipsi, s-ar stinge, aşa și la Darul Duhului sfânt. Păcatul și viața necurată stinge lumina Duhului Sfânt.

(Sf. Ioan Gură de aur).

Flori pentru suflet.

Așultați, vă rog, să vedeați ce s'a întâmplat cu un om necinstit, care, pe deasupra, nu știa nici să scrie, nici să ceteasca.

Într-o țară depărtată, era un proprietar bogat. El cultivă smochine.

Într-o zi, trimise pe un servitor al lui la un prieten din apropiere cu un coș de smochine și cu o scrisoare în care-i arăta numărul smochinelor.

Servitorul, care nu știa ce însemnează scrisul, mânca pe drum, jumătate din smochine.

Când ajunse la prietenul stăpânului său, acesta, cind scrisoarea, certă pe servitor pentru smochinele furate.

Servitorul zise că n'a luat și că scrisoarea nu putea să știe, de vreme ce ea nu are nici ochi, nici urechi.

A doua oară, când stăpânul îl trimise din nou cu coșul și cu scrisoarea, servitorul, pe la mijlocul drumului, luă întâi scrisoarea din coș, o ascunse în buzunar (ca să nu vadă) și pe urmă se puse să mânânce din smochine.

După ce mânca, scoase scrisoarea de unde o ascunse și o puse în coș.

Când ajunse la prietenul stăpânului, acesta îl certă din nou.

Acasă, stăpânul îl pedepsi.

Tot așa e și cu faptele noastre rele. Noi credem că dacă le facem în ascuns. Dumnezeu nu le vede.

Dar Dumnezeu le vede și ne pedepsește pentru ele.

Căci, iată, am să vă întreb:

— »Dacă în mâncarea sau în băutura noastră cade o muscă sau o necurătenie, mai putem gusta din ele?«

Așa e și cu sufletul omului. Când faptele rele îl murdăresc, cum vreți ca acel suflet să mai fie pe placul lui Dumnezeu?

Tot așa când nu ne iubim

unul pe altul »ca într'un gând să mărturisim« — cum se spune la Sf. Liturghie.

Odată un sătean rău și necredincios prinse în fânațul lui un bou al vecinului său. Il duse numai decât în ograda primăriei și strigă cu ură vecinului, care era un om bun și plin de credință:

— »Am să-ți duc boul la primărie, până ce-l vei plăti cu piele cu tot!«

In cealaltă zi, vecinul credincios găsi oile celuilalt în holda sa. I-le aduse în curte și zise cu glas blajin:

— »Vecine dragă, ți-am găsit oile în holda mea, — să știi că decâteori le-oiu mai găsi, și le voi aduce acasă...«

Măriosul rămas rușinat și răspunse:

— »Tu, vecine, ești mai bun decât mine...«

Dragostea celui credincios îl biruisse.

Dar bunătatea și dragostea au fost gonite din lume de trufie mai ales. Mare păcat și grea slăbiciune pe sufletul omului e și trufia.

Se zice că odinioară, nu numai dobitoacele, dar chiar și lucrurile neînsuflătoare grăiau între ele, măcar odată în viața lor.

Iată de pildă, ce-au vorbit între ele două grăunțe:

Pe urma unui sămănător, două grăunțe vorbeau astfel:

— »Vezi tu, frate! — grăi grăuntele rămas neacoperit de pământ, pe tine te-a îngropat grapa sămănătorului, eu am scăpat neîngropat. Mă desfătez acum la lumina soarelui, iar tu zaci îngropat în întuneric...«

Si grăuntele se fălea nespus.

Dar nici nu isprăvi bine vorba, că veni o cioară și-l înghiți.

Grăuntele îngropat însă, nu peste mult timp, ieși afară într-un spic de grâu frumos.

Al. Lascarov Moldovanu.

Dragostea și frățietatea ce a lăsat-o Ziua Cincizecimii.

„Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Nici unul nu zicea că averile sunt ale lui, ci aveau toate de obște... și nu era nici unul care să ducă lipsă“ (Faptele Apost. cap 4 vers 32—35).

Cum tâlcuește sf. Ioan Gură de aur acest „comunism“ religios?

Pogorârea Duhului sfânt din Ziua Cincizecimii a lăsat o mare schimbare în viața și traiul celor dintâi creștini. A lăsat o lume de dragoste și frățietate. »Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Nici unul nu zicea că averile sunt ale lui ci aveau toate de obște... își vindeau averile și prețul lor îl depuneau la picioarele apostolilor și se împărția fiecărui după cum avea trebuință... și nu era nici unul care să ducă lipsă...« (Faptele Apostolilor cap 4 vers 32—35).

A, iată acesta este comunismul nostru — va striga atare bolșevic. Dar este o enormă deosebire; este o prăpastie întreagă între acest „comunism“ al Duhului sfânt și între cel al bolșevismului.

Comunismul bolșevicilor are de temeu ura, tirania, glonțul, necredința, dar »comunismul« Duhului sfânt are de temeu dragostea și libertatea.

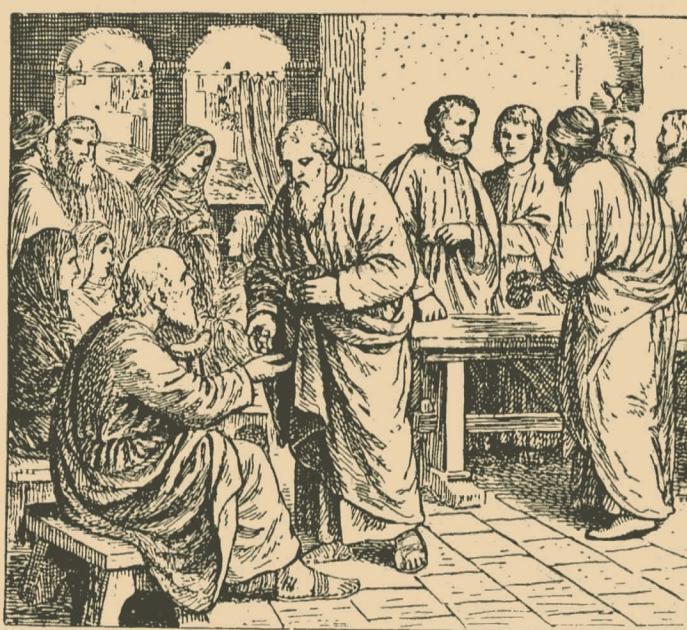
Nime nu era obligat să-și depună averile la picioarele apostolilor; nime nu era obligat nici chiar la taxe și dăruiri. Fiecare putea ține banii și averile ce le avea (Fapt. Apost. cap 5 vers 1—4). Totul se făcea din dragoste și libertate. Totul era rodul revărsării Duhului sfânt.

Sf. Ioan Gură de aur tâlcuește acest „comunism“ religios, prin următoarea minunată *predică a milostivirii față de cei săraci și lipsiți:*

Tot ceia ce avem, este a lui Hristos; chiar și viața dela dânsul și printre noi o avem; și dreptul de a trăi, de a respira, și lumina și aerul, și pământul, toate sunt ale Lui, și dacă ne-ai lipsi de una din acestea, ne pierdem și ne nimicim, căci noi suntem acei treători și nemernici (drumetii).

Așa dară, a zice mereu că »aceasta este a mea, cealaltă este a ta« nu sunt decât vorbe goale, căci în fapt nu este aşa. Si când tu zici că te găseşti în casa ta, nu este altceva decât o vorbă goală, lipsită de realitatea lucrului, fiindcă și aerul și pământul și materialul casei sunt ale Creatorului, și chiar și tu care ai clădit-o, precum și toate celelalte sunt ale Lui. A ta este numai întrebunțarea casei.

Acesta deci imprimându-le în mintea noastră, de aici vom câștiga două lucruri mari: vom fi totdeauna mulțumiți, fie că le-am avea în stăpânire, fie că ni s-ar lăsa, și că nu vom mai sluji celor trecătoare, care nici nu sunt ale noastre. Chiar averile dacă îi le-a lăsat, pe ale sale le-a lăsat; chiar cîstea și slava, chiar trupul, și chiar înșuși sufletul de îi lăsat, al său a lăsat; chiar copilul dacă îi lăsat, apoi n'a lăsat pe fiul său, ci pe sluga lui fiindcă nu



tu l-ai plăsmuit ci el l-a făcut. Cu alte cuvinte, nimic nu este al tău; nici averile, nici cuvântul, ba încă nici sufletul, căci și acesta este al Stăpânului.

Din două părți noi suntem ai Lui. Si prin creațiune și prin credință. De aceia și zice David: »Si sfatul meu dela tine este« (Ps. 38, 11), iară Pavel: »Că întru dânsul și viem și ne mișcăm și suntem« (Fapt. 17, 28), precum și atunci când vorbește despre credință, zice: »nu sunteți ai noștri că sunteți cumpărăți cu preț« (I Corinteni 6, 19—20).

Așa dară toate sunt ale lui Dumnezeu. Când, deci, el ne chiamă și voiește a ne lăsa ceva, să nu bolborosim cu vorba ca slujile cele necredințioase, și nici să ne înșușim pe furiș lucrurile stăpânului. Dacă sufletul nu este al tău, apoi banii cum pot fi ai tăi?

Cum deci cheltuești în ceia ce nu trebuie cele ce nu sunt ale tale? Nu ști că pentru aceasta vom fi trași la răspundere ca unii ce le-am întrebunțat rău? Nu spune că »eu cheltuesc din ale mele și că din ale mele mă desfățez«. Sunt ale tale numai atunci, când, tu le cheltuești cu cei săraci.

A nu da săracilor din avere înseamnă a o prăda. Poate că vă mirați de acest cuvânt, dar nu vă îndoiti, căci tot ce avem noi, nu este proprietatea noastră, ci este a Domnului Dumnezeu, ori în ce chip am primit-o. Si de aceea îi-a dat Dumnezeu o avere mare, nu ca să o cheltuești la necurătenie, la beție, la îmbuibare, la haine scumpe și la altă moșire, ci ca să împărți la cei lipsiți, așa și bogatul este numai un administrator al comunei cei hotărîte pentru săraci, pe carea el trebuie să o împără soților săi celor lipsiți. Dacă tu ești avut, însă cheltuești mai mult decât este neapărat, vei da seamă despre comorile, ce îi s'au încredințat (oare cum vor da unii seama

despre banii ce i-au cheltuit cu alcoholul, cu tutunul, cu petrecerile, cu luxul și alte stricării sufletești??).

După cum se petrece cu trupul nostru, că îngrijirea sau slujba nu se mărginește numai la unul din organele lui, ci se întinde asupra fiecărui organ în parte, iar de cumva se mărginește numai la unul din mădulare, apoi atunci întregul trup își pierde energia sa, — întocmai aşa se petrece și cu averile.

Nu vezi că mâinile slujesc, gura mestecă, și moaie măncările, și stomacul le primește? Nu cumva oare zice stomacul:

»fiindcă eu le-am primit, de aceia trebuie a le stăpâni pe toate?« Deci nu spune astfel de vorbe nici tu, în privința averilor, căci datoria celui ce primește este de a împărtăși și pe alții din cele ce a primit. După cum răutatea stomacului este de a stăpâni mâncările numai pentru sine, și a nu le împărți în mod proporțional tuturor mădularelor, când atunci întregul trup se și va tăma — tot așa și răutatea celor bogăți este de a stăpâni totul pentru dânsii cea ce au, căci atunci și pe dânsii și pe alții pierd.

Ochiul deasemenea primește lumina, însă pentru aceasta el nu este îndreptățit de-a o stăpâni numai pentru sine lumină, ci luminează întregul trup. Nasul iarăși simte miroslul, însă nu-l stăpânește numai pentru sine. Picioarele încă călătoresc singure, însă nu se poartă numai pe dânsele singure, ci transportă în același timp pe întregul trup. Tot așa și tu ori și ce îi s'a încredințat, nu stăpâni singur tu, fiindcă totul vei vătăma, și chiar pe tine însuți mai înainte de alții.

Tot așa se petrece și cu averile: dacă tu singur te bucuri de ele, le-ai pierdut, pe când dacă tu le împarti și altora, apoi atunci mai cu seamă sunt ale tale penitucă atunci vor rodi și îți vor aduce folos.

O, Doamne, dă-mi darul și harul Duhului sfânt.

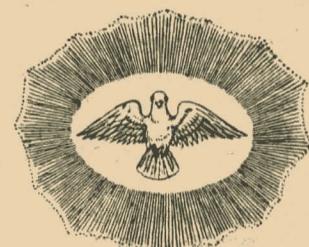
Darul și harul Duhului sfânt este lumina cea mai pre sus de fire, un dar deosebit al lui Dumnezeu, semnul aleșilor Domnului și arvuna măntuirii vecinice. El ridică pe om dela cele pământești la cele cerești și face din omul trupesc, om duhovnicesc. Cu cât firea este mai slabă și mai mult învinsă, cu atât și harul se varsă mai din belșug și, cercetându-ne în fiecare zi, ne apropie tot mai mult de chipul lui Dumnezeu.

Doamne, Dumnezeul meu, care m'ai făcut după chipul și asemănarea Ta, dă-mi harul Tău, pe care mi l-ai arătat bun și trebitor pentru măntuire, ca să biruesc firea mea cea stricată, care mă împinge la păcat și mă duce la pierzare.

O, Doamne, cât de mult îmi trebuie darul și harul Duhului sfânt ca să încep să săvârșesc binele și să sporesc în fapte bune. Fără el nu pot face nimic; toate le pot însă, când el mă întărește...

O, har ceresc, fără de care toate strădaniile și darurile firii nu pot nimic!

Știința, bogățiiile, frumusețea, tăria, mintea, darul vorbirii, n'au nici un preț fără darul



și harul Duhului sfânt... Darurile firești sunt date de o potrivă și celor buni și celor răi; harul este însă numai darul celor aleși; el este arvuna vieții de veci. Nici darul profetiei și nici puterea de a face minuni nu sunt de nici un folos fără harul dumnezeesc. Nici credința, nici nădejdea și nici celealte fapte creștinești nu sunt plăcute înaintea Ta, fără darul și harul Duhului sfânt.

O, har prea fericit care îmbogațești pe cel sărac cu duhul și umilești pe cel plin de bogății pământești, vino, coboară la mine, umple-mă de dimineață cu măngăierea ta, ca nu cumva sufletul meu, ostenit și însetat, să înceapă a lâncezi.

Dă-mi harul Tău, o, Dumnezeul meu! Numai pe el îl cer: căci harul Tău singur îmi este de ajuns, când nu pri-

mesc nimic din cele ce do-
rește trupul.

Dacă voi fi ispitit și chi-
nuit de dureri, nu mă voi în-
fricoșa de mii de necazuri,
câtă vreme harul Tău va fi cu
mine. El este tăria, sfatul și
ajutorul meu. Si e mai puternic
decât toți vrăjmașii și mai în-
țelept decât toți înțelepții.

El mă învață adevărul și-mi
îndrepează puterea; el e lu-
mina inimii și măngăierea ei
în strâmtorări; el gonește în-

Istorioare mici cu înțeles mare.

Biblia era plină cu bani.

O întâmplare din Germania.

Un om sărac și nă-
căgit (dar necredincios)
se adresă cu rugare
către un om avut (care
era credincios), să-l
ajute cu ceva.

A doua zi, săracul
se trezi cu o carte
mare și frumoasă pe
care era scris: Biblia,
sf. Scriptură; și era în-
soțită de următoarea
scrisoare: la rugarea
d-tale mă grăbesc a-ți trimite
această Carte; citește cu aten-
ție prin ea și vei afla tot
ce-ți lipșește.

Poftim! grăi săracul; eu îl
rog să mă ajute cu ceva și el
îmi trimite să citeșc o carte;
parcă mie de astă îmi arde —
și aruncă cartea căt colo.

Mai scrise odată omului
avut, dar primi același răspuns:
răsfoiește și citește cu atenție
cartea ce îți-am trimis-o și vei
afla în ea tot ce-ți lipșește.

In supărarea lui, săracul
vându Biblia, zicându-și în
sine: măcar atât folos să am
și eu după cartea asta.

Dar nu trecu mult și auzi
o veste de mare supărare pen-
tru el. Biblia fusese plină cu
banconote (bani de hârtie). Omul
cel avut pușe anume aceste
banconote printre foile
Biblei pentru cel sărac, cete-
ind în ea, să afle — pe lângă
ajutor sufletesc — și banii cu
cari să se folosească. Banii
însă i-a aflat cel care cetise
în Biblie.

Ce întâmplare plină de în-
țeles și pentru noi! Biblia este
o Carte sfântă; este Cartea lui
Dumnezeu care cuprinde în ea
tot ce ne trebuie. E plină Biblia
și de »bani«. Când cauți cu
foame cuvântul lui Dumnezeu
din Biblie; te îndrăgostești de
el, te hrănești cu el și trăești
cu el — apoi să ști, fratele
meu, că Dumnezeu are lipsă
și de lipsurile traiului tău, căci
doar El a zis: »Deci nu vă
îngrijii zicând: ce să mânăcăm,
sau ce să bem, sau cu ce să
ne îmbrăcăm... căutați mai
întâi împărăția lui Dumnezeu,
și toate aceste se vor adaoge
vouă« (Mateiu 6, 31—33).

Căți însă caută »mai întâi
împărăția lui Dumnezeu«? Fe-
ricit bărbatul care nădăduște
spre Domnul; că nu este lipsă
celor ce nădăduște spre El și
il caută pe Dânsul (Psalm 33,
8—9).

Ce lucru dureros! Ce lu-
cru grozav!

tristarea, risipește teama, mă-
rește evlavia și aduce lacrimi...
Ce-ăs fi fără harul dumneze-
esc? Un lemn uscat, o mlă-
diță neroditoare, care nu-i bună
decât de aruncat în foc. Harul
și darul sfântului Du-h, o
Doamne, să meargă înaintea
mea și să mă întovărășească
totdeauna și să mă îndrepteze
neîncetat numai spre fapte
bune, prin Isus Hristos, Fiul
tău, Amin. (Luată din carte
»Urmând pe Domnul«).



„Dobitocule“.

Dobitocule! — astfel îl a-
grăi odată un om pe un ostaș
al Domnului. Ii era ciudă pe
el pentru că nu mai mergea pe
la crâșmă și numai avea tăbac
să-i dea țigări.

Ai dreptate, dragul meu —
îi răspunse ostașul — eu sunt
în adevăr un dobitoc căci uite
ce scrie aici în Biblie: »Iară
omul în cinsti fiind, nu a pri-
ceput, alăturat-ș-a cu dobito-
cele cele fără de minte, și s'a
asemănat lor« (Psalm 48, 12).
Aceste cuvinte le-a zis Dom-
nul Dumnezeu prin gura psal-
mistului David și eu mă cunosc
că despre mine a zis Domnul că
»m'am alăturat cu dobito-
cele«; eu sunt »omul« care
prin păcatele mele m'am făcut
asemenea dobitoacerelor. Iar
dacă Domnul Dumnezeu spune
despre mine acest lucru — de
ce m'aș supăra pe tine pentru
vorba aceasta??

Cuminte răspuns!

Fără plată.

Să vi azi să-mi lucri!
Cu cât mă plătești?
Cu nimic?

A-ți auzit pe cineva înțele-
gându-se astfel? De sigur că
nu. Dacă l-ai chema pe cineva
la lucru cu ziua, spunând că
nu-i plătești nimic — s-ar in-
digna și uitându-se lung la
tine ar crede că sau glumești,
sau nu ești cu mintea la loc.

Ei bine, când însă e vorba
de a lucra pentru diavolul, lu-
crurile se schimbă; la diavolul
îi slugesc și îi lucră oamenii
fără nici o plată. Si încă nu
cu ziua, ci cu anul, cu anii.
O viață întreagă îi slugesc și
îi lucră unii oameni fără nici
o plată. Adecaș pardon; are și
diavolul o plată foarte bună:
iadul și osândea cea veșnică.

Ce lucru dureros! Ce lu-
cru grozav!

Unchiașul și Oastea Domnului

cum l'a scos Oastea din o mare pierzare — grozavul
sfârșit a lui Ion Trăsnea, suduitorul.

Unchiul nostru nu s'a mutat
de mult la noi, în Orăștie. Vine
des la adunările Oastei; și plac
foarte mult.

Ieri mi-a zis: »dragă ne-
poate, nu știi cât de tare mă
bucur, că m'am mutat la voi,
la oraș. De nu veneam aici,
cine știe ce se alegea de su-
fletul meu căci am avut, dragă
nepoate, un păcat mare pe
suflător și până n'am umblat
aici la Oaste, n'am știut că
păcatul meu e aşa de mare.
Și-acum parecă aud ce a-ți
spus alătări din sf. Scriptură
despre sudalme:

»Scoate din tabără pe cel
ce a suduit și să-l ucidă cu
pietre obștea 'ntreagă« (3 Moise
24, 14). »Oricine va vorbi împo-
triva Fiului omului i se va
ierta, dar cine va hui împo-
triva Duhului sfânt, nu i se va
ierta« (Luca 12, 10).

»Cine s'ar fi gândit vre-
odată că sudalma este un păcat
de moarte, care poate să nu
se ierte«, zice unchiul.

»Să știi că m'am lăsat de
înjurături. De nu veneam aici
la Oaste, înfundam iadul.

Așa mi-a plăcut povestea
omului care suduia mult, fi
bun mai spune-mi-o dată, că
tare-mi place«.

Care poveste întreb eu?
»A lui Ion Trăsnea, care
înjura mult?«

— Da, da, aceia.
— Hai să-ți-o spun!
»Într-o zi caldă de primăvară,
pe la amiazi s'a stârnit o trâmbă
de vânt rece și furios. Pornia
de sus din »Plai«, se lăsa în
jos printre stânci, se frământa
în volburi dese de colo până
colo, și izbia fără milă în față
pe lucrătorii amărăți.

Unii oftau lung, alții își
făceau cruce; Ion Trăsnea înjura
însă și înjura aşa cum nici el
nu știa să mai fi înjurat vre-
odată. Sta locului, îñfigea cărligul
în câte un buștean oprit
în marginea gârlei, cătă în sus,
prin despicițura îngustă a stâncilor
și ca și cum cîția într'un calendar,
înșira înjurături ne
mai auzite de urechile tovară-
șilor lui.

Lucrătorii își scuipau în
sân, își făceau semnul crucei
pe piept și tăceau, depărtându-
se mereu de el. Numai
stăpânul lemnelor s'a încumetat

într'un rând să-înbuneze inima,
cu vorbe blajine; dar Ion
Trăsnea nu era omul care să
înceteze, nici de rugă, nici de
frică. Se încrunta tot mai tare,
se bătea cu pumnul în piept
și urma.

Se cutremura par că pă-
mântul din temelie, și de ur-
gia cerului, dar mai mult de
păcătoșenia gurei omului fără
Dumnezeu!

— »Ci mai taci, mă-i, Ioane
mai taci, spurcatule, nu mai
mânia pe Dumnezeu, nu te-ai
mai răbdă pe pământ!« Încercă
încă odată stăpânul dela locul
lui de sub o scobitură de
stâncă.

Ion Trăsnea s'a răhoit atunci
odată, cătând în sus cu luare
aminte, ca și cum ar fi căutat
pe cineva: »Aoleo!... unde e
Dumnezeu?... Dacă nu-l am
eu aici, căsă înfinge cărligul în
el și l-aș tărâ la vale, una cu
buștenii!«...

Pe la locurile lor, oamenii
au rămas toți înlemniti. Au
dat să zică ceva; dar a pornit
atunci o trâmbă de vânt mai
mare, mai furioasă decât toate
de până atunci, s'aauzit d'asupra
trăsnet de brazi căzuși și ca
o ruptură de stâncă și fără să
aibă timp să fugă undeva, aş-
teptând cu moartea în inimi,
au văzut, ca într'un vis, un
colț mare de stâncă, zbătan-
du-se între pereții văii, au auzit
un început de înjurătură gro-
zavă, urmată de o scrâșnire
ca de dinți, au văzut apoi ca
într'o licărire de groază sănge
și creer, pe stâncă; iar din
Ion Trăsnea, eșea o flacără
vineție, zăcând jos trăsnit.

Unchiul Ion își făcu trei
cruci mari, și miscând cu mâna
rar, din gură înțeleg că zice:
»Doamne, iartă-mă și iar
iartă-mă!«.

Iar când și-a făcut a doua
cruce a zis: »Iți mulțumesc,
Doamne, că mi-ai dat în minte
să merg la Oastea Domnului!«.

Când și-a făcut a treia oară
sfânta cruce spunea: »Tine
Doamne, pe toți aceia cari lu-
minează poporul, pe cărările
Tale. Amin!«.

A dat mâna și a plecat
zicând: Dumineacă, iară vin la
Oaste, că-i tare frumos.

N. Crețu, inv.-director școlar,
Orăștie.

Cum pot să-Ti mulțumesc?

La Tine Doamne sfinte,
Adesea mă gândesc,
Cum a-și putea eu oare
Deajuns să-Ti mulțumesc?

Mă 'ntreb singur pe mine;
Mă 'ntreb mereu, mereu:
Ah! ce-am făcut eu Doamne
Pentru numele Tău?

Eu știi că pentru mine
Ai fost chiar răstignit,
Si multe chinuri Doamne
Pe cruce-ai suferit.

Eu știi că apucasem
Pe drumul celui rău,
Dar Tu cu bunătate
M'ai scos din lațul său.

Tu, Doamne, ești acela
Ce ochii mi-ai deschis,
Ca să-mi văd rătăcirea
Si focul cel nestins.

Tu, Doamne, ești acela,
Ce din somn m'ai trezit,
Ca să-mi cunosc păcatul
Si drumul meu greșit.

Tu m'ai chemat Stăpâne
Cu glasul Tău duios,
La sănul Tău cel dulce
Stăpânul meu Hristos.

Deci cum a-și putea oare
Deajuns să-Ti mulțumesc?
Cum să Te laud Doamne?
Cum Domnul meu ceresc?

I. Tudusciuc, învățător-ostaș al Domnului,
Brăhășoaia-Vaslui.

S'au schimbat și încurcat și ceasurile

O încurcătură cu înțeles sufletesc: ceasurile nu umblă acum după mersul soarelui — întocmai cum nici viața noastră nu umblă după „soarele“ cel ceresc.

Mai săptămânilor trecute ne pomenirăm și cu asta: cu ordin de sus, ceasurile fură date înapoi cu un ceas. Lumea rămasă nedumerită: cum și ce înseamnă aceasta? N'au umblat bine ceasurile noastre, sau timpul n'a umblat bine?

Cică s'a făcut această schimbare pentru ca să fim pe același ceas cu Europa de mijloc. Foarte bine, numai că noi suntem cu mult mai spre răsărit; vremea dela noi nu se potrivește cu ceasul Neamului dela Viena. La noi răsare soarele cu un ceas mai de vreme ca la Viena.

Și astfel se făcu și încurcătura această: ceasurile noastre cele de buzunar nu umblă acum după mersul soarelui. Soarele merge cu un ceas înainte, iar ceasurile noastre cu un ceas înapoi. Cu adevărat parcă am ajuns și aici profeția lui Daniil cu cei ce »se vor încumeta să schimbe vremile« (Daniil 7, 25).

Dar în această încurcătură, eu aflu și un adânc înțeles sufletesc.

Viața noastră cea sufletească își are și ea un »soare« al ei după care se îndreptează și după care trebuie să umble. În acest »soare« este »soarele dreptății«; este Isus Mântuitorul și evanghelia Lui.

Dar noi suntem într'o încurcătură și cu acest »soare« sufletesc. Ceasurile vieții noastre nu umblă după »mersul« acestui »soare«. Orologele din buzunarele noastre, sau de pe păreții caselor noastre ne sunt azi o predică vie: ele ne spun că precum ceasurile de acum nu umblă după mersul soarelui, întocmai așa nici viața noastră



nu umblă după »soarele« cel sfânt al evangheliei. Încurcătura cu ceasurile, este icoana fidelă a vieții noastre cei sufletești.

Ieri am auzit pe niște domni înțelegându-se astfel:

Câte ceasuri sunt?

Este ora 10.

Va fi după ceeasul cel vechiu, dar după ceasul cel nemțesc este ora 11.

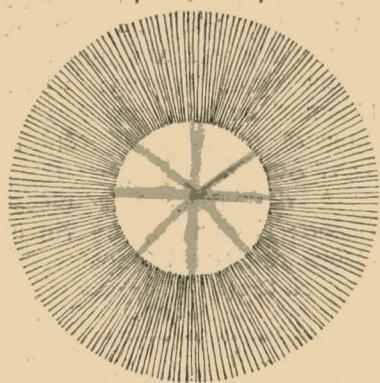
Nici unul, nici altul n'aveți dreptate — intervine al treilea, stați să vedem câte ceasuri arată soarele. Si luă domnul un băt, făcu cu el un cerc pe nisip, îl împărți în 12 părți egale, cu numeri dela 1—12. Puse apoi bătul în mijlocul cercului; bătul făcu umbră și umbra soarelui se puse între numărul 10 și 11.

Puteți da pe gârlă ceasurile voastre, căci uite soarele arată 10 și jumătate; și ceasul asta nu minte niciodată; asta e ceasul cel adevărat.

Oricât s'ar ocoși lumea; cel mai precis orologiu e soarele cel de pe cer; el nu înțârzie, nici nu grăbește.

Așa e și în viața cea sufletească: oricât s'ar sfătuși »învățării« și »filozofii« cei necredincioși, precum și ateistii și comuniștii să înlăciască »superstiția« religiei — evanghelia a rămas și va rămâne îndreptarul vieții. Ea este »soarele« care arată precis rosturile vieții și timpul mântuirii. Ferice de cel ce-și îndreaptă mersul și timpul vieții după acest »soare«.

Așa dar și din încurcătura cu ceasurile putem învăța ceva bun: să ne îndreptăm »ceasul« și mersul vieții noastre după »soarele« evangheliei.



Câmpul de pietre din Palestina.

În Palestina se află un câmp plin de pietrele mici, despre care se povestește următoarea legendă:

Într-o zi Fecioara Maria, în drum spre Betleem, se odihnea pe marginea șoselei. Un țăran tocmai își înșământa ogorul.

— Ce semeni acolo, om bun? îl întrebă Sfânta Născătoare.

— Pietre, răspunse omul, voind ca să-și bată joc de cea care-l întreba.

— Ei bine, atunci vei secera pietre, spuse Fecioara. Si aşa se și întâmplă.

Ostași Domnului din comuna Laslăul-mare județul Târnava-mică învită pe toți ostașii de pe Târnave și alte locuri la o mare adunare ce se va ține în comuna Laslăul mare în 7 Iunie (Dumineca primă după Rusalii). Pe cei ce vor veni îi rugăm să ne avizeze până în 4 Iunie prin căte o carte postală ori pe altă cale.

Preot Iuliu Moldovan.

AVIZ! Toți cei ce au comandat Cartea Oastea Domnului, să aibă răbdare încurând va fi gata și li se va trimite.

Vâscul patimilor.

Am cercetat deumazi grădina unui prieten, care e deoarece rara. Se nimerise să fie tocmai timpul când cireșii, perii, merii și prunii sunt mai înfloriți. Ochii mei nu se mai saturau să se scalde în marea albă de flori și pieptul meu sorbea cu sete miroslul de verdeață și de floare.

Tocmai mă găteam să aduc laude prietenului meu, pentru comoara de grădină, ce are, când ochii mei descoperiră, mai în spate fundul grădinii, arătarea unui pom, care-mi umplu sufletul de durere.

Inchipui-jă un păr mare, cu crengi dese, dar lipsite de orice floricită; doar peici pe colo cu câte-o frunzulită, răsărită fricoasă pe nu știu ce rămură. În schimb însă, pe fiecare creangă mai mare, câte un cuib de vâsc.

Așa e și pomul pe care l-am văzut. Vai, căt de triste

și de jalnice i se înalță ramurile, cari hrănesc cu măduva buriana hidroasă. Parcă vedeam strădania rădăcinilor, sorbind umezeala pământului, ca să de-a viață ramurilor bolnave. Înzadar, căci vâscul o aduna toată.

M-am gândit atunci la starea oamenilor decăzuți și m'am convins că nicăieri n'am văzut o icoană mai grăitoare, a sufletului omenesc, robit de vâscul patimilor, decât pomul din fundul grădinii. Zadarnice îi sunt toate opintelile și întreg avântul spre fericire, atâtă timp cât patimile îi secătuiesc toată puterea sufletească și trupească.

Crestine! Smulge buriana veninoasă a urei, a minciunei și a desfrâñării din pomul sufletului tău, căci tu ești grădinarul! El îți aduce atunci roade, pe cari tu nici nu le bănuiești.

G. S.

RAPOARTE

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Din Boteni (j. Muscel).

În ziua de 19 Aprilie a. c., Dumineca Tomii, a avut loc la Boteni (jud. Mușcel), săfintirea steagului »Oastei Domnului« din acea comună și au luat parte la săfintirea ostașii din împrejurimi: Lerești, Hătiești, Valea Popii, Bărzești.

La înălțarea slujbă a sf. Liturghii, la care contribue aci și frumosul cor condus de cântăreții bisericesti locali, a predicat mișcător preotul-paroh N. Nițescu, vorbind despre credință, ca lumină și bucurie a sufletelor, în opunere cu necredință și nepăsarea creștinilor din vremile noastre.

După opus s'a oficiat slujba săfintirii steagului și s'au spus cuvinte de lămurire privitoare la »Oastea Domnului«, și asociația »Patriarhul Miron«.

Masa simplă, ca pentru adevărății ostași ai Domnului, s'a servit în cancelaria parohială, unde veselia ce nu putea izvorî din apă, a curs din belșug din apa cea vie a învățăturii Domnului și din duhul cântărilor creștinești, deschise cu: Ziua învierii și Luminează-te noule Ierusalime.

Au vorbit aci cu căldură cei 2 preoți prezenți: pă. Spiridon Andreescu de la Văleni, părintele paroh al Botenilor, și ostașii: Niță Napotă, Nicolae Pavel, Gheorghe Bugheanu etc.

După masă s'a continuat ședință tot în cancelaria parohială, unde a luat parte mult popor. S'au rostit cuvântări și s'au cântat frumoase cântări.

Sosind vremea plecării ostașilor streini, întreaga asistență cu steagul în frunte, a trecut în dreptul ușilor bisericii larg deschise, cântând »Pe-al nostru steag« și au depus în sf. locaș, Steagul, semnul unei vădite legături și apropierei de Mântuitorul și sf. Biserica Sa; apoi s'a retras fiecare la ale sale, cu sufletul măngăiat de cele văzute și auzite.

Un ostaș.

Din Tamași (j. Bacău).

În Dumineca Tomei, a. c., în Parohia Tamași, jud. Bacău, a avut loc săfintirea steagului Oastei Domnului. Săfintirea s'a făcut de către un sobor de 6 preoți, cu un fast deosebit. La săfintire a luat parte foarte multă lume, atât din localitate, cât și din împrejurimi, lucru neobișnuit până acum pe aceste locuri. Masa am luat-o în comun la biserică, în frunte cu tot soborul: cler și miréni. La masa părintele Paroh Eugeniu Podoleanu a explicat rostul asociației »Oastea Domnului«.

După masă, la școală din Tamași, unde iarăși s'a adunat multă lume, a avut loc o serbare creștinească. Părint. paroh Mardare, de la Săucești a ținut o frumoasă cuvântare despre furt, iar părintele Podoleanu lămuriri despre Oastea Domnului. Corul cântăreților a executat diferite cântări bisericesti.

Lumea a plecat foarte mulțumită de felul cum s'a petrecut această sărbătoare, cu gândul bun ca acest început frumos să fie imitat și de vecinii parohiei.

Un ostaș.

În Oaste au mai intrat:

Din Moinești (județul Bacău): Costache a Petri cu fiul său David.

Din Tânțari (jud. Brașov): Ioan Izidei și Vasile Iacob Drăgușelu.

Din Cuza-Vodă (jud. Brăila): Neagu N. Brânză, cântăreț.

Din Lacu-Rezi (județul Brăila): Crîștea Ritinică, paracliser, Maria Manole Tarco și Costea Novac.

Din Valid (jud. Tr.-mare): Maria Rotar și Ana Mălăncrăveanu.

Din Sighișoara (jud. Tr.-mare): Maria Filip și fiicele Maria, Floarea și Viroana, Maria Purenci, Florea Tezar.

Din Plugari (jud. Iași): Gheorghe Vlaicu, Gheorghe Damian și Petria Ichim.

Din Căstău (jud. Hunedoara): Iftenie Borza, Ioan Murăsan, Ioan și soția Rafila.